

SER JO MATEIX ÉS EL QUE EM FA FELIÇ

Em presento, hola, sóc el Max, tinc 14 anys, sóc fill únic, però tinc una millor amiga, es diu Marta, és com si fos la meva germana bessona, ens ho expliquem tot i que no ens amaguem res.

Us explicaré la història d'aquests anys de la meva vida, jo era la típica nena rareta de la classe, la introvertida, la que no té gaires amics i no parla amb ningú, sempre a classe, em tancava amb els meus pensaments i idees.

Quan tenia 12 anys, tot va canviar, les meves millors amigues i amics se'n van anar a altres escoles i fins i tot a altres països, però en vaig fer de nous i noves. Jo em sentia rara, sentia que sempre havia de ser tot com la societat digués i que avui en dia si eres diferent la gent et miraria rar i et donaria l'esquena, però jo no volia fer cas a la societat ,però també tenia por per les coses que podrien canviar. Com podeu veure era una nena amb molts pensaments que em torturaven i es repetien al meu cap, aquests pensaments, també feien que a vegades veiés el món diferent.

Segurament us heu preguntat el per què m'he presentat com a "el Max" i que quan parlo en passat em poso pronoms femenins, o potser heu pensat que era un error meu en escriure o potser ni us n'heu adonat, el cas es que aquí comença la història que volia explicar...

Quan estava ja a punt de fer 13 anys, li vaig explicar tots els meus sentiments a la Marta, que com ja he dit, ens ho expliquem tot.

El que passava és que jo mai m'havia parat a pensar en qui era o en com em sentia, sempre em sentia estranya i no m'agradaven les coses que la societat classificava com a "coses de noia i nena" i la meva família i els meus entorns ho notaven.

Després va venir l'etapa en la que jo ja no em sentia bé amb el meu cos. Vaig estar molt de temps pensant-me de tallar-me el cabell curt, però molt curt, tipus "nen", finalment, li vaig dir a ma mare, i abans de fer els 13 anys, ja vaig aconseguir que em portés a la perruqueria i em tallés els cabells, em quedava molt bé i m'agradava molt. Quan la meva àvia em va veure amb aquell cabell quasi agafa un infart, però va acabar acceptant que em quedava bé. Jo en aquells moments em sentia molt confosa, vaig decidir començar a fer canvis a la meva vida per sentir-me més còmoda i la gent també ho notava. Cada cop em va començar a importar menys el "que diran". La Marta, acceptava totes les meves idees i li sembla bé tot el que fes mentre estigués feliç.

Jo cada cop tenia més clar que era un noi i que no estava còmoda amb el meu cos, però tampoc n'estava tan segur, perquè sabia que hi hauria molts canvis en la meva vida.

Una cosa bona era que si finalment decidia ser un noi completament, com que em van posar de nom Max, no caldria canviar-me el nom per que ja és un nom unisex.

La Marta em va aconsellar que li expliqués tot això als meus pares, perquè ells em podrien ajudar més i em podrien aconseguir ajuda. Jo la veritat que estava molt atemorit i ho vaig deixar per més endavant. Fins que ja no em sentia còmode amb els meus pits, em molestava la forma que donaven al meu cos, però tampoc no em

volia posar una vena de farmàcia ajustada, perquè seria molt dolorós i incòmode, així que l'única solució que podia triar si de veritat volia ser jo mateix i sentir-me bé amb mi mateix era explicar als meus pares tots els meus pensaments sobre això, i demanar si em poden comprar alguna cosa com un binder que es com una mena de faixa per als pits. Em vaig dirigir al menjador i vaig demanar als meus pares que vinguessin a la taula per què havia de parlar amb ells. Es van asseure, jo estava tremolant, els hi vaig dir el que sentia, ells ho van acceptar i ho van entendre, el meu pare em va dir que ja s'esperava això i que també volia tenir aquesta conversa, també em va dir que estava molt content per mi per que havia entès com em sentia i que havia canviat per estar còmode. Ma mare em va dir també que estava molt feliç per mi i que em donaria suport en tots els canvis i em va donar confiança amb ells, vaig sentir que els hi podia parlar de tot. Em vaig emocionar i se'm va escapar alguna llàgrima per què havien reaccionat molt bé i estava molt content d'haver tingut aquella conversa amb els meus pares. Es van aixecar i em van abraçar. Els hi vaig dir que no em voldria canviar el nom de Max, però els hi vaig demanar que em tractessin amb pronoms masculins, ells ho van acceptar. Vaig plantejar la idea de comprar algo per amagar els pits, el meu pare va agafar el mòbil i va buscar informació sobre formes no doloroses per amagar els pits a un noi trans. Ma mare va veure un binder bastant accessible de preu i es veia que era de bona qualitat i me'l van comprar. Els vaig abraçar un altre cop i em vaig dirigir cap a la meva habitació ràpidament per trucar a la Marta i explicar-li tot allò que havia passat. Encara no en podia creure que amb tant poc temps hagués canviat tant la meva vida.

Xènia Curto Galí 3r B ESO

El següent dia, vaig arribar a classe molt nerviós, vaig explicar als meus amics i amigues el que havia passat amb els meus pares, es van posar molt feliços per mi. Savia que havia de demanar al meu tutor i a tots els professors i companys que em tractessin amb pronoms masculins. A l'hora del pati, vaig demanar de parlar amb el meu tutor, tornava a sentir la tremolor recórrer el meu cos però sabia que aquell professor m'entendria i m'acceptaria. El professor em va preguntar què em passava i li vaig explicar que era un noi trans i que feia poc que havia sortit de l'armari amb els meus pares i que m'agradaria que em tractessin amb pronoms masculins però que no em canviaria el nom. El meu professor em va abraçar i em va dir que per part d'ell em tractaria com jo volgués i que si necessitava alguna cosa li ho comentés, també em va dir que explicaria a l'equip de professorat perquè tots em tractessin igual i de manera en la que jo em sentís còmode.

La gent de l'escola em va anar acceptant i es va anar acostumant a tractar-me en masculí.

Em vaig adonar que era feliç. Abans de ser qui sóc, sempre em quedava atrapat a la meva ment, no va ser fins que no vaig donar el pas de dir qui era i acceptar jo qui era que no vaig ser feliç i que no em vaig sentir bé amb mi i amb el meu cos.

Ara, només faltava canviar una miqueta físicament perquè em sentís del tot jo.

En una setmana, va ser el meu aniversari, el cap de setmana vam anar a casa els avis de part de mare i ens vam reunir alla tota la família, aquesta era la meua oportunitat d'explicar que era un noi trans a la família, de nou, tornava a estar molt nerviós, aquest cop era molta gent i molt propera a mi, alguns ja ho sabien però la majoria no. No sabia ni com treure el tema però de cop, el meu avi va dir, "que no bufarà les espelmes la princesa que fa anys?" a el que jo vaig respondre corregint lo "princep" la gent que no ho sabia es va quedar amb la boca oberta, jo els hi vaig explicar tot el que no sabien sobre la meua transició a un noi trans. Tothom ho va portar bé i em van donar molt suport, menys la meua àvia que va dir que eren coses de l'edat i que era només una fase i que ja me'n adonaria, però no es va enfadar, la veritat la seva opinió no em va ferir gens, perquè suposo que es una persona molt gran i que la van educar de una manera més antiquada, però sabia que quan fos més gran seria ella la que veies que estava equivocada.

Va arribar l'hora dels regals, la família em va regalar roba i diners, però el que de veritat em va fer molt feliç, va ser el regal dels meus pares. Em van regalar el binder que vam demanar la setmana passada, que ja havia arribat i em van donar una carta on posava que en un mes tenia la meua primera sessió d'hormones de testosterona, em van dir que només per si jo volia, jo vaig acceptar òbviament, tenia mil ganes que ja arribes el dia i que pogués notar els canvis, vaig abraçar els meus pares mig plorós.

Un més més tard vaig assistir que em donessin les hormones de testosterona amb els meus pares i la Marta, que em van acompanyar.

En poques setmanes i poques sessions d'hormones, ja vaig començar a notar canvis, la meua veu era més greu, em canviava l'estat d'ànim sovint, sentia els músculs més durs...

Ara, estic molt feliç per com està quedant el meu cos i em sento molt còmode amb mi mateix.

La Marta sempre està a el meu costat amb tot i a vegades m'ajuda a posar-me les hormones, els meus pares també m'han ajudat molt amb els canvis, i estic molt agraït a tota la gent que m'ha ajudat a ser qui sóc ara.

(Història fictícia)